

La Comédiathèque

İNTİHAL

Jean-Pierre Martinez'in
bir komedisi

comediatheque.net

**Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa)
için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :**
<https://comediatheque.net>

İntihal

Jean-Pierre Martinez

İlk romanının yayımlanmasından ve Goncourt Ödülü ile taçlandırılmasından bu yana, Alexandre başarılı bir yazar olarak tanınmakta ve bu başarının meyvelerini toplamaktadır. Kültür Bakanlığı'nda kendisine Sanat ve Edebiyat Şövalyesi Madalyası verilecektir. Ancak tam da bu sırada, tüm bu başarıyı sorgulatabilecek bir yabancı kapısını çalar...

Karakterler :

Alexandre

Estel

Sacha

Sacha karakteri bir erkek ya da bir kadın tarafından canlandırılabilir.

Dağılım: 1E/2K veya 2E/1K

Bu versiyonda, Sacha bir kadın olarak değerlendirilecektir.

Sahne 1

Bir burjuva salonu, bir masa, kitaplar. Alexandre, Paris'in mondain yazarının bir karikatürü, masasının başında oturmuş, konuşması üzerinde çalışıyor. Estel, zarif ve şık bir tarzla gelir.

Estel – Hazır mısın?

Alex – Demek ki sen henüz hazır değilsin...

Estel – Daha çok vaktimiz var, değil mi? Daha iki saat var.

Alex – Tabii ki. Ve hâlâ reddedebilirim...

Estel – Edebiyat Nobel Ödülünü reddetmek oldukça şık olabilir. Bunun örnekleri var. Jean-Paul Sartre, Bob Dylan...

Alex – Sanırım Dylan sonunda kabul etti.

Estel – Ama Sanat ve Edebiyat Şövalyesi Nişanını reddeden birini tanımıyorum.

Alex – Haklısın, bu aptalca olurdu. Nobel teklif edilene kadar bekleyip o zaman karar veririm.

Estel – Bir konuşma hazırladın mı?

Alex – İşte burada. Ezberlemeye çalışıyordum. Merak etme, çok uzun olmayacak. Konuşmaları hiç sevmem...

Estel – Arabada sana tekrarlatırım...

Alex – Sensiz ne yapardım?

Estel – Aynı şeyleri yapardın, tahmin ediyorum.

Alex – Ama çok daha az eğlenceli olurdu... (*Estel odaya göz atar.*) Bir şey mi kaybettin?

Estel – Telefonumu görmedin mi?

Alex – Hayır... Seni aramamı ister misin?

Estel – Biraz daha arayacağım. Telefonumu kendi başıma bulabileceğimi düşünmem lazım.

Alex – Bana sorarak başlamışken...

Estel – Konuşmanda eşini teşekkürle başlattığından eminim.

Alex – Teşekkürleri sona bırakmıştım, ama öyle başlamamı istersen...

Estel – Goncourt'dan birkaç kopya alırım, ne olur ne olmaz.

Alex – Ah, şu Goncourt Ödülü... Bazen bunun bir lanet olduğunu düşünüyorum.

Estel – Neden böyle diyorsun?

Alex – Ondan sonra hiçbir şey yazmadım.

Estel – Daha önce de çok fazla bir şey yazmamıştın.

Alex – Bunu hatırlattığın için teşekkür ederim.

Estel – Geri gelecektir. Sadece bir konu bulman gerekiyor, hepsi bu.

Alex – Evet...

Estel – Ve bazı yazarlar hayatlarında sadece bir başyapıt yazarlar. Alain-Fournier, mesela. *Le Grand Meaulnes* dışında...

Alex – Evet, ama o 14'te cephede öldü, en çok satan kitabını yazdıktan bir yıl sonra. Başka bir şey yazamamasının açıklaması bu...

Estel – Herkes bir Goncourt'dan sonra toparlanmanın bazen yıllar aldığını bilir.

Alex – Bazı romancılar asla toparlanamaz. Öğretmen olarak kalmamış olsaydım diyorum bazen. Ve eserlerimi kendi imkanlarımla yayınlamaya devam etseydim.

Estel – Hadi ama... Kendini banliyöde bir lisede, kırk tane kapüşonlu eşofman giymiş, okuma yazma bilmeyen öğrencinin karşısında edebiyat öğretiyor olarak hayal edebiliyor musun?

Alex – Abartmayalım. Üniversite mezunu, seçkin bir akademisyen olarak... Asla banliyönün ötesine geçmezdim. Prestijli bir lisede, kitap açmadan iyi not almak için her şeyi yapmaya hazır, ıskoç etekli yirmi kadar şımarık kızın karşısında ders verirdim...

Estel – Peki... Bu şekilde baktığında, pişmanlıklarını daha iyi anlıyorum. Bana televizyona ebeveyn kontrolü koymayı hatırlat. Yokluğumda garip filmler izlediğinden şüpheleniyorum.

Alex – Doğru, bir romancı olarak hayranlarımdan çoğu ergenlikten çok menopoz yaşına daha yakın.

Ona yaklaşıyor ve şefkatli bir dokunuşta bulunur.

Estel – Unutma, senin ilk hayranın bendim.

Alex – Çok iyi hatırlıyorum.

Öpüşürler. Estel, onun kollarından kurtulur.

Estel – Hadi, konuşmanı bitirmen gerekiyor... Ama bu kadar özlediysen, arada bir kısa İskoç eteğimi çıkarırım, söz

Alex – Bu arada, unutmadan söyleyeyim, az önce Maxence aradı.

Estel – Evet?

Alex – Bu Noel'i Megève'deki dağ evinde birlikte geçirmemizi önerdi. Aynı zamanda bir imza günü düzenleyebiliriz dedi. Megève'de çok güzel bir kitapçı varmış, gayet iyi

işliyormuş.

Estel – Öyle mi?

Alex – İlginç bir fenomen bu. On altıncı bölgedeki burjuvalar yıl boyunca bir kitap açmazlar, ama tatile çıkar çıkmaz hemen köşedeki kitapçıya gidip tüm edebiyat ödülleri toplarlar.

Estel – Bu burjuvalar, dediğin kişiler, senin okuyucuların. Ne de olsa kitaplarını satın alan onlar...

Alex – Dağ havasındandır herhalde. Hem de kış sporlarında can sıkıntısı çekiyor olmalılar.

Estel – Özellikle senin gibi kayak yapmayanlar için.

Alex – Maxence'e, Diane ile birlikte haftaya bizim evde yemeğe gelmelerini önerdim. Çarşamba günü uygun olur mu?

Estel – Çarşamba günü annelerde yemek var.

Alex – Evet, doğru... Genelde salı oluyor...

Estel – Ama bu sefer annemin doğum günü, unuttun mu?

Alex – Dikkatimden kaçmış diyelim... O zaman perşembe?

Estel – Perşembe Claude Bernard Galerisi'nde Carla'nın sergisi var!

Alex – Affedersin. Onu da unuttum.

Estel – Bir gün beni terk edersen, beni şişme bir bebek ve elektronik bir ajandayla değiştir.

Alex – Sosyal aktiviteleri biraz frenlememiz gerekmiyor mu sence? Fazla burjuvalaşıyoruz.

Estel – Öyle diyorsun ama bir hafta içinde sıkılırsın... Tamam, ben hazırlanmayı bitireyim.

Estel çıkar. Alexandre tekrar konuşmasına döner.

Alex – Sayın Bakan Hanım, birkaç yıl önce, *Başka Bir Hayat* adlı romanımı ödüllendirerek, Goncourt Akademisi bende Molière'in diline mütevazı bir hizmetkârı tanımıştı. Bugün beni şövalye ilan ediyorsunuz. Ancak bu şeref nişanını daha çok bir Don Kişot olarak kabul ediyorum. Çünkü yazma hayalini gerçekleştirmek ve sadece yazdıklarıyla yaşamak isteyen genç bir yazar, öncelikle yel değirmenleriyle savaşmak zorundadır...

Estel geri döner.

Estel – Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama... kapıda bir kadın var. Çok uzaklardan geldiğini ve kitabını imzalatmayı uzun zamandır beklediğini söylüyor.

Alex – Şimdi hiç sırası değil... Ayrıca böyle haber vermeden kapımıza dayanmak da neyin nesi? Bu adresi nereden bulmuş ki? Rehberde yok ki adresimiz. Belki mondain rehberde...

Estel – Bilmiyorum, ama ısrarcı. Beş dakikalık iş. Hemen halletsek daha iyi, yoksa geri gelecek. Ne yapabilirsin ki? Bu, şöhretin bedeli! Sonuçta bizi hayranların geçindiriyor...

Alex – Tamam, kitabını imzalayacağım.

Estel – Ona çok vaktin olmadığını söyledim.

Alex – Bakan için Sayın Bakan Hanım mı diyoruz yoksa Sayın Bakan?

Estel – Hiçbir fikrim yok...

Alex – Hiç kadın bakan yokken işler çok daha kolaydı.

Estel – Kadını içeri alıyorum...

Estel çıkar.

Sahne 2

Alexandre iç çeker, tekrar oturur ve konuşma metnini yeniden gözden geçirir, bazı yerlerini karalar.

Alex – Don Kişot... Acaba biraz fazla mı abartıyorum...?

Sacha içeri girer.

Sacha – Sizi daha genç hayal etmiştim...

Alex – Affedersiniz, sizi girdiğinizde fark etmemiştim.

Sacha – Demek başarılı bir yazarın içi böyle görünüyormuş...

Alex – Üzgünüm, başka bir zaman size bir kahve teklif eder ve biraz sohbet ederdik, ama şu an biraz acelem var...

Sacha – Evet... Sanat ve Edebiyat Şövalyesi Madalyası... Kaçırmazsınız tabii...

Alex – Haberdar mısınız?

Sacha – Eşiniz anlattı... En azından onun eşiniz olduğunu düşünüyorum... Ya da asistanınız... Belki ikisi birden...

Alex – Peki... Yani bana çok fazla zamanınız olmadığını biliyorsunuz...

Sacha – Merak etmeyin, sizi fazla tutmayacağım.

Konuşmasının aksine, oturur ve rahat bir pozisyona geçer. Alexandre biraz şaşkın kalır.

Alex (*alaycı*) – Ama lütfen, oturun. Sanırım bir imza için geldiniz...

Sacha – Bir imza, evet... (*Masadaki bir Goncourt kopyasını alır ve kapağa bakar.*)
Başka Bir Hayat büyük bir aşk acısından sonra kimliğini değiştirmeye ve kaybolmaya karar veren bir kadının trajik kaderi. Bu kitabın hayatımı değiştirdiğini söyleyebilirim.

Alex – Teşekkür ederim.

Sacha – Onu daha iyiye çevirdiğimi söylemedim...

Alex – Üzgünüm...

Sacha – Ayrıca sizin için de...

Alex – Ben mi?

Sacha – Bu kitap sizin hayatınızı da değiştirdi. Ve sizin durumunuzda, daha iyiye...

Alex – Doğru...

Sacha – Bir Goncourt ödülü az bir şey değil...

Alex – Kesinlikle.

Sacha – Daha önce pek bir şey yazmamıştınız. Ondan sonra da hiçbir şey yazmadınız...

Alex – Bunu hatırlattığınız için çok nazıksınız.

Sacha – Ancak, medyada kendinizi çok iyi pazarlıyorsunuz. Gazete makaleleri, televizyon programları, yurtdışı konferansları... Bravo, ne enerji!

Alex – Tanıtım işin bir parçası... En sevdiğim şey olmasa da.

Sacha – Yazmayı tercih ederdiniz, tahmin ediyorum. Ne yazık ki, sadece bir tane bestseller yazdınız.

Alex – Yine de, ondan önce iki roman daha yazdım.

Sacha – Evet... Ama onlarda bu kadar büyük bir etki yoktu, izin verirseniz. Neredeyse aynı yazarın eseri olmadıklarını düşünebilirsiniz.

Alex – Gençlik eserleriydi. Olgunlaştım.

Sacha – Her halükarda, bu beklenmedik Goncourt'dan sonra, küçük şöhret sermayenizi iyi değerlendirdiniz. Karınızın ailesi sayesinde basın ve politika dünyasında epey ilişkiniz olduğu da söylenebilir. Kayınpederiniz büyükelçi, sanırım...

Alex – Sonunda bana oldukça iyi bilgilendiğiniz izlenimini veriyorsunuz... Size söylemişim, acelem var. İmzalatmak için bir kopya getirdiniz mi?

Sacha – Ne gerek var... Burada yeterince var, değil mi?

Alex – Anlıyorum... Uzaklardan geldiğiniz söylendiği için, size bu imzayı yapacağım ve sizi bırakmanızı isteyeceğim (*Bir yığın içinden bir kopya alır.*) Hangi isimle?

Sacha – Sacha.

Alex – Nasıl yazılıyor?

Sacha bir kopyayı alır, imzalar ve kitabı Alexandre'a uzatır.

Sacha – Böyle.

Alexandre kitabı alır, şaşkın.

Alex (*imzayı okur*) – "En büyük hayranıma..." Genelde okuyucularıma ithafları ben yazırım ve ben imzalarım... Tersisi değil...

Sacha – Doğru, imzalamayı biliyorsunuz...

Alex – Bakın, sevgili hanımefendi...

Sacha – Sacha.

Alex – Bakın Sacha, haber vermeden evime geliyorsunuz. Yoğun bir şekilde çalışırken size zaman ayırma nezaketini gösteriyorum. Ama bu sadece beni aşağılamak içinse... Öncelikle siz kimsiniz?

Sacha – Belki de vicdanınızın sesi. Eğer bir vicdanınız varsa...

Alex – Ne demeye çalışıyorsunuz?

Sacha – İkimiz de biliyoruz ki tüm bunlar sadece bir yalan, değil mi?

Alex – Tüm bunlar? Ne demek istiyorsunuz?

Sacha – Bu romanın yazarı siz değilsiniz. El yazmasını bir trende buldunuz.

Alex (*şaşkın*) – Bunun için mi... (*Toparlanarak*) Aslında bu kitabın önsözünde belirtiliyor. Ama biliyorsunuz, Cervantes'ten Boris Vian'a kadar birçok yazar bu edebi yönetime başvurmuştur. Bu kurgu parçasıdır. Gerçek değil.

Sacha – İkimiz de biliyoruz ki bu durumda bu tamamen doğru. Hatta şunu itiraf etmeliyim ki size şapka çıkarıyorum. Yazmadığınız bir el yazmasını sahiplenmek ve bunu önsözde edebi bir yöntem gibi gösterecek cesareti bulmak...

Alex – Bu tamamen saçmalık! Böyle bir şeyi nasıl iddia edebilirsiniz?

Sacha – Çünkü o el yazmasının yazarı benim.

Estel girer.

Estel – Sevgilim, artık gitmemiz gerekiyor... Bakanı bekletmek istemiyorsak...

Alex – Evet, evet, bir dakika daha.

Sacha – Merak etmeyin, sevgili hanımefendi. Kocanızı bu hak ettiği ödülünden mahrum bırakmak istemem.

Estel çıkar.

Alex – Ne saçmalıyorsunuz böyle?

Sacha – Gerçeği söylüyorum, bunu en iyi siz biliyorsunuz.

Alex – Söyledikleriniz doğruysa, neden daha önce bana gelmediniz?

Sacha – Diyelim ki... fırsatım olmadı.

Alex – Yeter artık. Bilmece çözmek için zamanım yok. Şimdi çıkmanızı rica ediyorum.

Sacha – Buradan çıkarsam, sabahın en büyük gazetesinin redaksiyonuna giderim. Hani şu zaman zaman yazılarınızın yayınlandığı gazete. Hikayemin onların çok ilgisini çekeceğinden eminim.

Alex bir an tereddüt eder.

Alex – Peki, sizi dinliyorum.

Sacha – Yıllarca üzerinde çalıştığım el yazmamı kaybettikten sonra büyük bir boşluğa düştüm.

Alex – Tabii ki, bir kopyasını yapmamışsınız...

Sacha – Bu çok uzun zaman önceydi. Eski usulde yazıyordum. Dağınık kağıtlar üzerine. Dolma kalemle. Aslında, Paris’e gidip fotokopi çektirip yayınevlerine göndermek için yola çıkmıştım.

Alex – Bu romanın yazarı olduğunuzu iddia ettiğinize göre, onu yeniden yazabilirdiniz.

Sacha – Siz de yazarsınız. Kötü bir yazar, ama yine de bir yazar...

Alex – Teşekkür ederim...

Sacha – Bunun o kadar basit olmadığını çok iyi biliyorsunuz. Yıllarca bir kitap üzerinde çalıştığınızda, aylarca her paragrafı düzelttiğinizde, bir cümleyi tüm yönleriyle döndürmek için bir hafta harcadığınızda... El yazmanızı kaybettikten sonra sıfırdan başlamak için gerekli enerjiyi bulamazsınız. Üstelik gönderdiğiniz yayınevlerinin tek bir satırını bile okuyacağından emin değilken.

Alex – Yani bir romanın yayımlanmasını sağlamak ve okunması için bir şans yaratmanın o kadar kolay olmadığını kabul ediyorsunuz.

Sacha – Eserimden mahrum bırakıldığımı anladığımda, birkaç ay boyunca sersemlemiş bir halde kaldım. Daha sonra derin bir depresyona daldım. Hatta intihar girişiminde bulundum...

Alex – Başarısızlıkla sonuçlandı yani...

Sacha – Sizin için ne yazık ki... Daha sonra, romanımın sonunda anlattığım şeyi yapmaya karar verdim: kaybolmak. Kendi isteğimle. Ama param yoktu. Ve yazmaktan başka bir şey yapmayı bilmiyordum. Yeni bir hayata başlamanın yerine, Fransa’yı dolaşmaya başladım. Dünyayı dolaştım. Bir serseri olmuştum. Bu intihali asla fark etmeyebilirdim, çünkü romanımın başlığını değiştirme zahmetine girmişsiniz.

Alex – Peki bunu nasıl öğrendiniz?

Sacha – Tamamen tesadüfen, bir kütüphanede kitabı karıştırırken.

Alex – İddialarınızı destekleyecek hiçbir kanıtınız yok...

Sacha – Bulmakta zorlanmam. Bu el yazması büyük ölçüde otobiyografikti. Bu romana, kişisel referanslarla dolu göndermeler serpiştirdim, sizse bunları gizleme zahmetine bile girmemişsiniz. İçindeki her şey doğru. Bu benim hayatım. Kahramanınız benim...

Alex – Anlıyorum...

Sacha – Herkes sizi, o kadar gerçekçi bir şekilde tasvir ettiğiniz bu yaralı kadını canlandırma becerinizden dolayı tebrik etti. Hafızayı silmek ve sıfırdan başlamak basit görünüyor. Ama cesetler her zaman yüzeye çıkar.

Alex – Gerçekten üzgünüm...

Sacha – Üzgün müsünüz?

Alex – Yazarı bulmak için hiçbir imkanım yoktu.

Sacha – En azından beni aramayı denediniz mi?

Alex – Ya siz? En azından o el yazmasını bulmaya çalıştınız mı? Ayrıca, bir romanın el yazması nasıl kaybedilebilir ki?

Sacha – Bu bir saldırıydı. Çok şiddetli bir saldırı. Çantamı çaldılar. Direndim. İçinde tüm hayatım ve tüm kurtuluş hayallerim vardı. Beni bayılttılar. Neredeyse ölüyordum...

Alex – Peki ya sonra?

Sacha – Bir hastane yatağında uyandım. Hırsızlar ilgilerini çeken şeyleri alıp el yazmasını başka bir vagona ya da bir tren istasyonunun peronunda bırakmış olmalı. Onlar için hiçbir değeri yoktu...

Alex – Gerçekten de öyle.

Sacha – Onu bulduğunuz yer burası, tahmin ediyorum...

Alex – Diyelim ki öyle.

Sacha – Ya da belki de bu bir tuzaktı, beni eserimden mahrum bırakmak için. Belki de sizin tarafınızdan düzenlenmiş bir tuzak?

Alex – Bu tam bir saçmalık!

Sacha – Bu benim de aklımdan geçti. Ama büyük olasılıkla bu basit bir yağma hırsızlığıydı. Hayal kırıklığına uğramış olmalı, çünkü yanımda sadece fotokopi parası kadar param vardı.

Alex – Sizi nasıl bulabilirdim? Adınız el yazmasında bile yoktu.

Sacha – Doğru, ama eserime sahip çıkmak zorunda da değildiniz.

Alex – Bu romanı yayınlamadan önce iki yıl bekledim.

Sacha – Onu yazdığınızı iddia etmek ve yazarın bir kopyası olmadığından emin olmak için gereken zaman...

Alex – Halkı bu romandan mahrum bırakmayı üzücü buldum. Ama Goncourt'u kazanacağını bilmiyordum.

Sacha – Ama bunun için elinizden geleni yaptınız. Goncourt öylesine kazanılmaz.

Alex – Sonra çok geç oldu. Bir döngüyün içine çekildim. Hem siz kendiniz söylüyorsunuz. Kaybolmaya siz karar vermişsiniz!

Sacha – Ama bunu bilmiyordunuz.

Alex – Peki ya siz? O zamanlar beni aradınız mı?

Sacha – Her halükarda, bugün sizi buldum.

Alex – Bu roman Goncourt'u kazanmamış olsaydı, beni arar mıydınız?

Sacha – Muhtemelen hayır.

Alex – Bensiz bu el yazması muhtemelen asla yayınlanmazdı. Bir edebiyat ödülü kazanması ise...

Sacha – Yani size teşekkür etmeliyim.

Alex – Peki şimdi ne yapacağız?

Sacha – Bilmiyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?

Alex – Aslında ne istiyorsunuz? Sizi değiştirmeye karar verdiğiniz hayata geri mi döndüreyim? O hayat artık geride kaldı.

Sacha – Teşekkür ederim.

Alex – Hayat böyle. Bazıları şanslı olur, bazıları ise olmaz. Ama bir kader zar atışıyla belirlenmez.

Sacha – Yani, ben berbat bir hayatı yaşamaya mahkûm doğdum, siz ise başarıya mı?

Alex – Ne istiyorsunuz? Öc almak mı?

Sacha – Henüz ne istediğimi bilmiyorum. Buna karar vermek için biraz zamanım var.

Alex – Sizi tazmin etmeye hazırım, tabii ki. Yeter ki bir uzlaşma zemini bulalım.

Sacha – Şu an için sizden sadece misafirperverlik istiyorum.

Alex – Bu bir şaka mı?

Sacha – Fransa'ya yeni döndüm. Gidecek bir yerim yok. Geleceğimi düşünmek için biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Misafir odanız vardır mutlaka...

Estel geri gelir.

Estel – Her şey yolunda mı?

Alex – Evet, evet, sana açıklarım...

Sacha – Edebiyat üzerine konuşuyorduk.

Estel – Gidelim mi?

Sacha – Ben sizi bırakıyorum. Ama söz veriyorum, bu ilginç tartışmaya devam etmek için geri döneceğim...

Estel, Alexandre'a endişeli bir bakış atar.

Işıklar kararır.

Sahne 3

Estel geri gelir. Sabit telefon çalar. Telefona cevap verir.

Estel – Evet anne... Evet, evet, henüz yeni geldik... Evet, her şey çok güzel geçti. Bakanın konuşması çok duygusaldı. Babama teşekkür edeceksin. Onun sayesinde bu konuşmayı alabildik. Sanırım birlikte Siyaset Bilimi Okulu'ndaydılar... Ya da Ulusal Yönetim Okulu'nda mıydı? Evet, doğru... Alexandre'a tebriklerini iletceğim. Şu an arabayı park ediyor. Bak, size her şeyi Çarşamba günü anlatırız, tamam mı? Evet, sizin orada olmanızı isterdik, ama sorun değil. Bir dahaki sefere gelirsiniz... Bir dahaki sefer mi? Eh, bilmiyorum... Evet, doğru, Legion d'Honneur töreni için! *(Zoraki bir gülüşle)* Hadi, sizi çok öpüyorum.

Alex, tam telefonu kapattığı sırada gelir.

Alex – Kimdi?

Estel – Annemdi.

Alex – Ah, evet...

Estel – Neden, bir telefon mu bekliyordun?

Alex – Hayır, hayır...

Estel – Görebilir miyim?

Alex – Kimi? Yani, neyi...?

Estel – Madalyanı!

Alex – Aman tanrım, sanırım arabada unuttum.

Estel – Eh... Pek değer verdiğin söylenemez. Mutlu değil misin?

Alex – Mutluyum, tabii ki...

Estel – Beni aptal yerine koyma, bütün akşamdan beri seni bir şeyin huzursuz ettiğini görüyorum.

Alex – Hiçbir şey yok, emin ol.

Estel – Bu tam olarak o kadın geldikten sonra başladı.

Alex – Neyi ima ediyorsun...

Estel – O kimdi? Sevgilin mi?

Alex – Aman Estel. Kadına baktın mı?

Estel – Tamam, çok çekici değil. Ama seni korkutacak kadar da çirkin değil. Ve az önce gözlerinde korkuyu açıkça gördüm.

Alex – Bunları yarın konuşalım, olur mu? Şu anda kafam biraz karışık. Sanırım şampanyayı fazla kaçırdım.

Estel – Sadece bir kadeh içtiğini gördüm...

Alex – Ya da bu karnımda kalan havyar yüzünden. Tadı biraz bozuk gibiydi... Hatta lump yumurtası olabileceğini bile düşünüyorum. Bir bakanlıkta lump yumurtası servis edebileceklerini düşünür müsün? Bütçe kısıtlamalarını biraz fazla ileri götürmek olmaz mı, sence?

Estel – Yarın beklemeyeceğim, Alexandre. Eğer bana söyleyeceğin bir şey varsa, şimdi söyle.

Bir an durur, tereddüt eder.

Alex – Sonuçta, haklısın. Ertelemenin bir anlamı olmaz. Ne yazık ki, eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşmek zorundayım. Er ya da geç bu olacaktı...

Estel – Şimdi ben korkuyorum. Söyle artık!

Alex – Bu hiç kolay değil...

Estel – Sevgilin mi?

Alex – Sevgilim olsa daha kolay olurdu.

Estel – Yani sevgilin değil.

Alex – Daha çok... bir şantajcı diyelim.

Estel – Sana hangi konuda şantaj yapabilirler ki? Tek yargısal mesele, mezar tahribatından dolayı gözaltına alınmandı.

Alex – Doğru.

Estel – Seni tamamen sarhoş olduğunu ve tahrip ettiğin mezarın babanın mezarı olduğunu anladıklarında serbest bırakmışlardı.

Alex – Sadece üzerine işemiştim. Kendimle aptalca bir iddiaya girmiştım.

Estel – Yani sana bu yüzden şantaj yapılmıyor.

Alex – Hayır, ne yazık ki.

Estel – O zaman neden?

Yine sessizlik.

Alex – Ya sana bütün hayatımın bir yalan üzerine kurulu olduğunu söylesem?

Estel – Bir yalan mı...?

Alex – Daha kötüsü. Bir dolandırıcılık. Bir entelektüel dolandırıcılık.

Estel – Seni dinliyorum...

Alex – Bunu daha az önce de söyledin. Daha önce yazmıştım, evet, ama herkes bu Goncourt'un hayatımın eseri olduğu konusunda hemfikir.

Estel – Eee?

Alex – Ya bu kitap bana ait değilse... (*O, hiç şaşırılmış gibi görünmez.*) Hiçbir şey söylemiyor musun...?

Estel – Düşünüyorum.

Alex – Düşünüyorsun? Sana bir sahtekârla evli olduğunu söylüyorum ve sen sadece düşünüyorsun?

Yeni bir sessizlik.

Estel – Bu kitabın sana ait olamayacağını hep düşündüm.

Alex – Eh, o zaman seni doğrulayayım. Bu kitap bana ait değil.

Estel – Anladım.

Alex – Hepsi bu mu? Etkilenmiş görünüyorsun.

Estel – Bu kitabı yayımlamaya birlikte karar verdik. Tanıtımını birlikte yaptık. Bu biraz bizim bebeğimiz oldu. Birlikte sahip olmadığımız çocuğumuz gibi.

Alex – Sana söylüyorum ki, bu bebek bana ait değil...

Estel – Biliyorum.

Alex – Ve bunu nasıl biliyorsun? Sadece benim böyle bir şaheser yaratacak yeteneğe sahip olmadığımı düşündüğün için mi?

Estel – El yazmasını gördüm. Senin el yazın değildi.

Alex – Neden bana bir şey söylemedin?

Estel – Bu yalanla birlikte yaşayamazdık.

Alex – Ama ayrı ayrı bu yalanla yaşamayı tercih ettin...

Estel – Şimdiye kadar gayet iyi gitti, değil mi? Ve böyle devam edebilirdi.

Alex – Maalesef, o kadın kapımıza geldi. Ve artık hiçbir şey eskisi gibi olamaz.

Estel – Bu, duruma bağlı.

Alex – Ah evet? Neyine bağlı?

Estel – Her zaman bir düzenleme yolu bulunabilir.

Alex – Evet... Vicdanımızla da bir küçük düzenleme yapmamız gerekecek.

Estel – Bu konuda uzun zaman önce anlaştık, değil mi?

Alex – Ve başka ne biliyorsun? Bana ait olmayan bu bebek dışında...

Estel – Eğer sormak istediğin babasının kim olduğuysa, bilmiyorum. Ama o kadının ziyaretiyle, annesinin kim olduğunu tahmin ediyorum.

(Bir süre sessizlik.)

Alex – Bunu yapmama nasıl izin verebildin?

Estel – Sadece sevgiyle. Biraz da hırsıyla, kabul ediyorum. Bu hayatı yaşamayı çok istiyordun. Bir yazar hayatı. Ve bu hayatı yaşadın...

Alex – Ama ben sadece bir sahtekârım. Ve hayatımız bir yalan. Biliyordun. Beni durdurmalıydın.

Estel – Roller tersine çevirme şimdi...

Alex – Haklısın. Pislik olan benim. Beni terk edecek misin?

Estel – Terk edecek olsaydım, o zaman yapardım. Artık başka seçeneğimiz yok. Aynı gemideyiz.

Alex – Ve bu gemi batıyor.

Estel – Acele etme. Ve kesinlikle paniğe kapılma. Yapmamız gereken düşünmek. Ne yapmayı planlıyorsun?

Alex – Bilmiyorum... İntihar muhtemelen en iyi seçenek olurdu. En azından edebi bir son olurdu...

Estel – Saçma sapan konuşma. İntihar etmek için yeterince cesaretin yok.

Alex – Gerçekten, benim hakkımda çok yüksek bir fikrin var. Bunca yıl benimle nasıl evli kaldığını merak ediyorum. Beni sevmeye nasıl devam ettin...

Estel – Ben bizim çiftimizi seviyorum. Bizim bağımızı. Biz bir suç ortağıyız, Alexandre. Seni yüzüstü bırakmam. Ve bu kadının bizi mahvetmesine izin vermem.

Alex – Bu durumda, benim onun hayatını mahvettiğim söylenebilir...

Estel – Diğer yandan, bu el yazması senin küçük bir itibarın olduğu için yayımlandı.

Alex – Ve en çok da kayınpederimin bağlantıları sayesinde...

Estel – Bu kadın, bir şaheser yazmış olsa bile, muhtemelen asla başarıyı tadamayacaktı.

Alex – Evet, ona söylemeye başladım... Ama bunun yeterli olacağından şüpheliyim...

Estel – Bu olaylar zinciri olmasaydı, sen bu kadar ünlü olamazdın, ama o da anonim kalırdı. Herkes bilir ki, Goncourt’u kazanmak, Gallimard’a bir el yazması göndermekle olmaz. Sosyal yapının ağırlığı vardır. İlişkiler gerekir.

Alex – Haklısın, deha tek başına yetmez, aksi halde Van Gogh milyarder olurdu. Tabloları sonunda satıldı, evet, ama öldükten sonra. Ve bu sadece spekülâtörleri zengin etti.

Estel – Tabii ki. Bu adaletsiz, ama gerçek bu. Para parayı çeker, başarı başarıyı. Bir sanatçının değerini belirleyen şey, sanat piyasasıdır, yetenek değil. Yoksa modern sanat müzelerinde tüm o çöpleri sergilemezlerdi. Edebiyat için de durum tam olarak aynı.

Alex – Bu affedilemez ahlaki hatamı itiraf ettikten sonra, karımın beni reddetmesinden korkuyordum. Neredeyse hayal kırıklığına uğradım.

Estel – Bana ahlak dersi vermeye kalkma, lütfen!

Alex – Biz canavarız, Estel. En iyisi hemen her şeyi itiraf etmek...

Estel – Bu asla olmayacak! Sana hatırlatırım ki bu skandaldan benim de kaybedecek çok şeyim var! Öncelikle onurum!

Alex – Onurun mu?

Estel – İstersen itibarım de. Aileminkinden bahsetmiyorum bile... Her şeyi bırakıp senin kariyerinle ilgilenmek için kendi hayatımı feda ettim! Basın bu durumu öğrenirse olacak skandalı hayal edebiliyor musun? Annem buna dayanamazdı... Kalbi zaten zayıf.

Alex – Evet, ama artık hiçbir şey olmamış gibi davranamayız. Bu kadın peşimizi bırakmayacak.

Estel – Sana şantaj mı yapıyor?

Alex – Şimdilik hayır. Sadece bizimle evde kalabilir mi diye sordu.

Estel – Evde kalmak mı?

Alex – Geçici olarak, sanırım. Gidecek bir yeri olmadığını söylüyor...

Estel – Peki, ona ne cevap verdin?

Alex – Aslında, pek seçim şansım yoktu. (*Kapı zili çalar.*) Bu o olmalı...

Birbirlerine endişeli bir bakış atarlar.

Estel – Ben kapıyı açarım.

Sahne kararır.

Sahne 4

Sahne boş. Sacha, üzerindeki pijama veya hafif bir kıyafetle sahneye girer, belli ki yeni uyanmıştır. Tekrar çıkar ve elinde bir fincan kahveyle geri döner. Masaya oturur ve poz verir. Alexandre girer. Onu orada, kendi yerinde otururken görmekten hoşlanmaz.

Alex – Rahatınıza bakın... Kendinizi evinizde gibi hissedin.

Sacha – Eğer bu evi Goncourt ödülünüzle aldıysanız, bir anlamda burası biraz da benim evim sayılır...

Alex – Bu bir aile evi. Kayınvalidemlerden bize kaldı.

Sacha – Hep böyle bir çalışma odasına sahip olmayı hayal etmiştim... Dolma kalem, Montblanc mı?

Alex – Goncourt'un, şöhret dışında, pek bir gelir getirdiğini sanıyorsunuz galiba.

Sacha – Gerçekten mi?

Alex – Basit bir edebiyat ödülüyle ayrıcalıklı sınıfa dahil olunabileceğini düşünmeyin. Giriş bileti bundan çok daha pahalıdır, bana güvenin.

Sacha – Ve benim imkanlarımın kesinlikle ötesinde.

Alex – Başarı sadece yetenekle gelmez, biliyorsunuz.

Sacha – Kanıtı da sizsiniz. Başarılı bir yazar olarak, tamamen yetenekten yoksunsunuz.

Alex – Bu meslekte başarılı olmak, çok çaba, sabır, beceri... ve bir sürü taviz vermek demektir. Çok yutkunmayı gerektirir.

Sacha – Bu konuda gerçekten çok yetenekli olduğunuzu düşünüyorum.

Alex – Yazmak bir sanattır, elbette. Ama en zoru bu değil. En azından en yorucu olanı değil. Bir anlamda, sizi kıskanıyorum...

Sacha – Yer değişelim! Ben sizin yerinize geçerim, siz benim yerime...

Alex – O kadar basit değil.

Sacha – Gerçekten mi?

Alex – Neden bir anlaşma yapmıyoruz?

Sacha – Siz şanınızı korursunuz, ben de paramı alırım, öyle mi?

Alex – Hakların paylaşımını düşünmüştüm. Tabii ki gizli kalmak şartıyla.

Sacha – Tabii ki.

Alex – Yarı yarıya bir paylaşım teklif ediyorum.

Sacha – Tüm bu yıllar boyunca, benim çalışmamın meyvelerini siz topladınız. Şöhreti saymıyorum bile. Bu adaletsizliği nasıl telafi edeceksiniz?

Alex – Geçmiş için toplu bir ödeme, elbette. Ve gelecekteki haklardan bir yüzde. Ne dersiniz?

Sacha – Bir bakarız...

Alex – Ben bir itibar inşa ettim, gün be gün. Yıllar boyunca. Sizse ortadan kayboldunuz. Kendi isteğinizle. Dünyayı yalnız başınıza dolaşmak için...

Sacha – Yani, bugün gelip sizden bir şey talep etmek neredeyse ahlaksızlık mı oluyor?

Alex – Oraya kadar gitmezdim. Ama sizin de benim inşa ettiğim şeyden faydalanmanız mümkün. Şimdi her şeyi yok etmek yerine.

Sacha – Bana ne kazandırır?

Alex – Para! Tabii ki gölgede kalarak.

Sacha – Ne güzel fikir, gerçekten!

Alex – Yayınevime yeni bir roman yazmam için baskı yapıyor. Birlikte çalışabiliriz. Size kazan-kazan bir anlaşma öneriyorum. Sizin yeteneğiniz, benim şöhretim. Ve hakları paylaşıyoruz.

Sacha – Eserimi çaldıktan sonra, beni sizin “gölge yazarınız” olmaya davet ediyorsunuz. Cüretiniz hayranlık uyandırıcı.

Alex – Yine de bir düşünün. Bir intihal davası yıllar alırdı. En iyi avukatlarla çalışırdım. Ve sonuç oldukça belirsiz olurdu. İkimiz de çok vakit kaybederdik. Ve anladığım kadarıyla, siz zaten oldukça vakit kaybettiniz.

Sacha – Sinizminiz beni etkiliyor. Ama argümanlarınıza duyarsız kalamıyorum.

Alex – Düşünmeniz için sizi yalnız bırakıyorum.

Alexandre çıkar.

Sahne 5

Sacha yerinden kalkar ve etrafa göz atar. Estel gelir.

Estel – Her şey yolunda mı? İhtiyacınız olan her şeye sahip misiniz?

Sacha – Açıkçası, biraz acıktım. Kahveme banacak bir şeyiniz yok mu?

Estel (*alaycı bir şekilde*) – Size kruvasan getirmemi ister misiniz?

Sacha – Lütfen zahmet etmeyin. Hizmetçi bugün izinliyse...

Estel – Mutfaktaki dolapta speculoos'lar olduğunu düşünüyorum.

Sacha – Speculoos? Gerçekten cazip bir seçenek. Sonra bakarım...

Estel – Hiç sevmem, ama kocam bayılır.

Sacha – Elinde başka bir şey olmadığında bisküvi banmak için iyi bir seçenek.

Estel – Burada ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?

Sacha – Henüz bilmiyorum. Bu, bazı şeylere bağlı...

Estel – Neylere?

Sacha – Öncelikle kocanıza. Aramızda halletmemiz gereken bir iş var. Bana gölge yazıcısı olarak çalışmamı teklif etti. Size bundan bahsetmedi mi?

Estel – Beni aptal yerine koymayın. Kocamın benden saklayacağı bir şey yoktur. Bana her şeyi anlattı.

Sacha – Sizin için üzgünüm. Gerçekten samimi bir şekilde.

Estel – Gerçekten mi?

Sacha – Büyük bir romancıyla evli olduğunuzu düşündünüz. Şimdi ise sıradan bir intihalcinin karısı olduğunuzu öğreniyorsunuz...

Estel – Ne istiyorsunuz?

Sacha – Aslında sizinle evli olmalıydım...

Estel – Bana bunun istediğiniz şey olduğunu söylemeyin... Ama eğer öyleyse, şunu bilin ki sevdiğim adam için her şeyi yaparım. Evlilik vaat edemem tabii ki, ama olgun kadınlardan hoşlanıyorsanız...

Sacha kahkahalarla güler.

Sacha – Sizin de cesaretiniz yok değil!

Estel – Bunu bir iltifat olarak alıyorum.

Sacha, Estel'ye yaklaşır ve yanağına bir elini koyar.

Sacha – Peki, ben hoşunuza gidiyor muyum? (*Estel bir an için etkilenmiş görünür, sonra kendine gelir.*) Sonuçta, sizin kocanızın dâhiliyetine âşık oldunuz, değil mi?

Estel – Sadece o yüzden değil.

Sacha – Ama ben yenilerini yazabilirim...

Estel – Öyleyse neden hâlâ yazmadınız?

Sacha – Henüz son sözümü söylemedim.

Estel – Alexandre’a göre, bu ilk romanınızda kendi hikayenizi anlatmışsınız. Belki de anlatacak başka bir şeyiniz yoktur.

Sacha – Romancı olan herkes biraz kendi hayatını anlatır, değil mi?

Estel – Evet... Bu yüzden zamanla söyleyecek ilginç şeylerimiz azalır. Sizi asistan olarak almakla iyi bir iş yapacağımızdan pek emin değilim.

Sacha – Sizin hayatınızı anlatabilirim. Çok ilginç görünüyor...

Estel – Bazı dolandırıcıların hayatı, çoğu dürüst insanın hayatından daha heyecan verici. Özellikle sizin gibi bir mağdur zihniyetine sahiplerse...

Sacha – Sonuçta, burada gerçek sanatçı sizsiniz.

Estel – En azından sizin edebi üretkenliğiniz açısından, menopoz çağına çoktan ulaştığınızı düşünüyorum.

Sacha – Kocanız kısır. Size bir çocuk bile yapamadı.

Estel – Aşk hikayemize karışmayın. Anlayamazsınız.

Alexandre gelir ve konuşmanın sonunu duyar.

Alex – Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?

Estel – Ben gidiyorum...

Estel çıkar.

Sahne 6

Alex – Çok ileri gitmeye kalkmayın, sizi uyarıyorum.

Sacha – Yoksa ne olur?

Alex – Benim hakkımda yüksek bir fikriniz olmadığını biliyorum, ama beni hafife almayın.

Sacha – Deniyorum... Kolay olmadığını itiraf ediyorum... Ama çaba göstereceğim, söz veriyorum.

Alex – Size bir teklif yaptım.

Sacha – Ve bunu düşündüğümü söylüyorum, inanın bana... (*Kısa bir duraklama*) Hâlâ sende mi?

Alex – Ne?

Sacha – El yazması!

Alex – Hayır...

Sacha – Onu yok ettiniz, değil mi? Suçunuzun delilini ortadan kaldırmak için?

Alex – Neden? Geri almak mı istiyorsunuz?

Sacha – Anlayacağınız gibi, benim için bu el yazmasının manevi bir değeri var.

Alex – Anlayacağınız gibi, hâlâ bende olsaydı, karşılıksız size geri vermezdim.

Sacha – Demek ki artık sizde değil.

Alex – Diyelim ki... kaybettim.

Sacha – O kadar saçma ki size inanmak istiyorum.

Alex – Peki, ben size inanmak zorunda mıyım?

Sacha – Hangi konuda?

Alex – Ya blöf yapıyorsanız?

Sacha – Bu durumda zaten kazanmışım demektir. Kartlarınızı hemen açık ettiniz.

Alex – Ama ödemeyi reddedebilirim.

Sacha – Oynadınız ve kaybettiniz. Kumar borcu kutsaldır. Ve borçlarını ödemeyenlerin başına ne geldiğini bilirsiniz.

Alex – Sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyoruz.

Sacha – Size söyledim. Bu roman otobiyografikti.

Alex – Ama bu birkaç yıl önceydi. Artık o romanın karakteri değilsiniz. Ben de onu imzalayan kişi değilim.

Sacha – Sizi yeterince tanıyorum, böyle bir riski almayacağınızı biliyorum.

Alex – Hangi risk?

Sacha – Ödeyeceksiniz. Huzur için. Hesap verdiğiniz tek otorite sigorta poliçeniz. Küçük, sakın bir hayatın sigortası. Huzurlu bir küçük hayatın sigortası, ara sıra hile yaparak aldığınız iyi notlar için verilen küçük bir madalya ile.

Alex – Yani gerçekten para mı istiyorsunuz?

Sacha – Bu sizi rahatlatır, değil mi?

Alex – Başka ne isteyebilirsiniz ki?

Sacha – Bir insanın eserinden mahrum bırakılmasının ne demek olduğunu biliyor musunuz? Kendi kanıyla yazdığı metni, başka birinin imzasıyla görmek?

Alex – Hayır...

Sacha – Bu, doğumda çocuğu elinden alınarak bir yabancıya verilen bir kadının hissettiği şeye benzer.

Alex – Bunu istemedim. Bu el yazması bir buluntu çocuk gibiydi. Ya siz onu bilerek terk ettiyseniz?

Sacha – Bilerek mi diyorsunuz?

Alex – Denize bırakılmış bir şişe gibi. Birinin bulmasını umarak... Sizi kurtaracak kişiyi... Ve tanıtımını sizin yerinize yapacak kişiyi.

Sacha – Anladığım kadarıyla, benim SOS çağrıma yanıt verdiğiniz için neredeyse bir madalya daha hak ediyorsunuz.

Alex – Bu el yazmasını sizden çalmadım.

Sacha – Doğru. Şiddetle bir şey çalacak cesaretiniz olduğunu sanmıyorum. Sizin uzmanlık alanınız fırsatçılık hırsızlığı, değil mi?

Alex – Haklısınız, ben bir korkağım. Ama bir suçlu değilim. Para ödeyerek ilişki yaşadım, ama kimseyi zorlamadım.

Sacha – Yine de gidip üstümü değiştireyim...

Sacha çıkar.

Sahne 7

Estel gelir.

Alex – Onu her gün burada, salonumuzun ortasında görmekten artık bıktım. Kanepeye uzanmış. Ya da masamda oturmuş.

Estel – Ama bir bakıma, onu elimizin altında tutmak daha iyi, değil mi?

Alex – Gerçekten mi?

Estel – En azından herhangi bir papaza gidip günah çıkarmadığını biliyoruz.

Alex – Ya da köşe başındaki barda, tamamen sarhoş, barmene dert yanarken.

Estel – Evet, bu onun tarzına daha çok benziyor... Tabii bir skandal gazetesine ya da televizyon kanalına haber satma riskinden bahsetmiyorum bile.

Sessizlik.

Alex – Bana, el yazmasını gördüğünü söylemiştin.

Estel – Evet.

Kısa bir duraklama.

Alex – Ne olduğunu biliyor musun?

Estel – Ne?

Alex – El yazması! Bir gün masamın kilitli çekmecesindeydi. Ertesi gün orada değildi.

Estel – Çekmece zorlanmış mıydı?

Alex – Hayır, ve anahtarı nereye sakladığımı sadece sen bilebilirsin.

Sessizlik.

Estel – Tamam, ben aldım.

Alex – Zaten biraz şüpheleniyordum...

Estel – Yani aslında ikimiz de biliyorduk.

Alex – Romanın gerçek yazarı olmadığını bilerek hiçbir şey söylememeye karar vermiş olmanı bir dereceye kadar anlayabilirim. Ama neden el yazmasını aldın?

Estel – Sanırım bir tür hayat sigortası...

Alex – Sigorta mı? Neyin karşılığında?

Estel – Başarı kafanı bulandırıp, beni daha genç biri için terk etmek istersen diye...

Alex – Demek hâlâ sende?

Estel – Evet...

Alex – Seni yeniden keşfediyorum, Estel.

Estel – Beni saf biri sanıyordun, değil mi?

Alex – Bu karanlık komedide ipleri ben çekiyorum sanıyordum. Sonunda, sadece bir kukla olmuşum.

Estel – Ama ışıklar altında olan sensin, hayatım...

Alex – Ve gölgede kalmayı riske atan da benim.

Estel – İyi bir laf için kendini mahvedersin, işte senin problemin bu.

Alex – Öyleyse, bütün bir roman için neler yapmaya hazır olduğumu hayal edebilirsin...

Sessizlik.

Estel – Ondan kurtulabiliriz...

Alex – El yazmasından mı?

Estel – Yazarından.

Alex – Çıldırдың mı?

Estel – Eğer o ortadan kaybolursa, kimse umursamaz... Zaten kendi kayboluşunu kendi organize etti. Zaten kayıp biri!

Alex – Şaka yapıyorsun, değil mi?

Estel – Tabii ki şaka yapıyorum... Peki ya sen ne öneriyorsun?

Alex – Pazarlık yapacağız. Başka seçeneğimiz yok. Ama onun sadece parayla yetineceğinden henüz emin değilim.

Estel – Yetinir. Parayla her şeyi satın alabilirsiniz. Tek mesele, miktar...

Alex – Ne kadar ileri gidebiliriz?

Estel – İtibarını ne kadar değerlendiriyorsun?

Alex – Onurunu demediğin için teşekkür ederim...

Sahne kararır.

Sahne 8

Sacha, kanepede uzanmış, uyuyakalmış bir halde yatar. Ölmüş gibi görünebilir. Estel, elinde bir bıçakla gelir. Sacha'ya yaklaşır, tereddüt eder gibi görünür.

Sacha – Birini öldürmek o kadar kolay değil, biliyorsunuz, özellikle de bir kesici aletle.

Estel – Sadece bir parça sucuk kesmek istemiştım. İster misiniz?

Sacha (*doğrularak*) – Teşekkür ederim. Vejetaryenim.

Estel – Tahmin etmeliydim.

Sacha – Ah evet? Neden ki?

Estel – Bilmiyorum... Sürekli kurbanların tarafında olma eğiliminizden belki. Kesime gönderilenlerin... Dindar mısınız?

Sacha – Reenkarnasyona inanıyorum. Çark döner. Sonuçta, tüm rolleri oynamış olacağız.

Estel – Anladım... Ve bir dahaki sefere ilkler sonuncu olacak, öyle mi? Dediğim gibi, reenkarnasyon yerine dirilişi koyarsanız, bu dünya görüşü oldukça Katolik, değil mi?

Sacha – Bu dünyada bile, kendi celladımızız. Kendi şeytanlarımızın kurbanıyız, sizce de öyle değil mi?

Estel – Çark dönerse, sonunda kendinizi kopyalarsınız, öyle mi?

Sacha – Kim bilir... Belki de kocanız ve ben, aynı madalyonun iki yüzüyüz. Chevalier des Arts et des Lettres madalyonunun.

Estel – Ben her zaman bilginden ziyade şövalyeyi tercih ederim... Sizi öldüreceğim.

Sacha – Ve beni öldürerek aslında kendinizi öldüreceksiniz.

Estel – Gerçekten İsa Mesih olduğunuzu sanıyorsunuz.

Sacha – Çapraz kolye takan sizsiniz...

Estel – Onu bir sancak gibi taşıyorum.

Sacha – Evet. Bir sınıf sancağı. Sadece ayrıcalıklarınızı korumak için savaşıyorsunuz.

Estel – Diğer yanağımı çevirmem. Benim dinim fetih üzerine kurulu. Haçlı seferlerinin dini. Kurban rolünde kendimi sizin gibi rahat hissetmem.

Sacha – Siz cellatların tarafını mı seçiyorsunuz?

Estel – Ben kazananların tarafını tercih ederim. Ya siz?

Sacha – Seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum. "*Ben bir insanım, ve insana dair hiçbir şey bana yabancı değildir.*"

Estel – Filozof musunuz?

Sacha – Bu Terentius'tan. İsa Mesih'ten yaklaşık iki yüzyıl önce yaşamış bir Latin yazar.

Estel – Böyle başka sözleriniz var mı?

Sacha – *"Ben yarayım ve bıçağım. Ben tokat ve yanağım. Ben tekerlek ve çarkım. Ve hem kurbanım hem cellat!"*

Estel (*alaycı bir şekilde*) – Çok güzel...

Sacha – Baudelaire.

Estel – *Les Fleurs du mal*'ı okudunuz mu?

Sacha – Peki ya siz? Gerçekten okudunuz mu, yoksa sadece sosyetik yemeklerde parlamak için birkaç alıntı mı biliyorsunuz?

Estel – En azından av sırasında eline kan bulaşmaktan kaçınan, ama ziyafet sırasında gelenleri hoş görmem.

Sacha – Veganlarla ilgili klişelere dikkat edin. Hitler de vejetaryendi.

Estel – Bu konuda bilgili olduğunuz anlaşılıyor.

Sacha – Hitler hakkında mı?

Estel – Suç hakkında. Az önce birini bir kesici aletle öldürmenin kolay olmadığını söylediniz.

Sacha – En zor kısmı, cesedi ortadan kaldırmaktır.

Estel – Yani, deneyimle konuşuyorsunuz...

Sacha – Siz telif haklarımla zenginleşirken, ben zor bir dönem geçirdim...

Estel – Gerçekten çok üzgünüm...

Sacha – Söylendiği gibi, zorunluluk nadiren yasa yaratır. Aslında, zorunluluk yasadışına iter. Ama siz bunun üzerindesiniz, değil mi? Sizin dünyanızda, kanunları siz yaparsınız.

Estel (*alaycı bir şekilde*) – Sanırım mutsuz bir çocukluk geçirdiğinizi anlıyorum... Anlatmak ister misiniz?

Sacha – İlginç... Herkes hayatımı anlatmamı istiyor. Oysa ki bu hayat, romanımda zaten genişçe anlatılmış.

Estel – Bu romanı biz başarıya ulaştırdık. Biz olmasaydık, kitabı kendi paranızla bastırmak zorunda kalırdınız. Ve bugün siz bile onu unutmuş olurdunuz.

Sacha – Belki...

Estel – Ve dürüst olmak gerekirse, kendinize bir bakın...

Sacha – Neymiş?

Estel – Kendinize bir bakın, "*Neymiş?*" diyorsunuz. Bizim dünyamızda, sizin deyiminizle, "*Efendim?*" deriz.

Sacha – Yok artık!

Estel – Bir yazarın asaletine sahip değilsiniz. Televizyona çok kötü çıkardınız. Neden işi profesyonellere bırakmıyorsunuz? Herkes kazançlı çıkar.

Sacha – İş bölümü yapmayı mı öneriyorsunuz? Kocanız yazarken tarzdan yoksun, ben konuşurken tarzdan yoksunum. Ben onun kitaplarını yazarım, o da benim yerime konuşur, öyle mi?

Estel – Neden olmasın? Aslında bu biraz Cyrano'nun hikayesi gibi, değil mi? Cyrano'yu bilir misiniz?

Sacha – Açıkçası, bana mide bulantısı veriyorsunuz. Bunca yıldır bununla nasıl yaşayabildiniz? Bununla nasıl geçindiniz?

Estel – Edebiyat alanında herkes birbirinden çalar, biliyorsunuz. Tarihin başından beri. Eğer bu bir suç olsaydı, şimdiye kadar herkes öğrenmiş olurdu.

Sacha – Ama bu en azından bir suç. Tabii ki aynı zamanda bir hata. Ama sizin ahlakınız yok.

Estel – Ne istiyorsunuz? Söyleme vakti geldi. Para mı?

Sacha – Zaten bana sunacak başka bir şeyiniz yok. Sonunda, siz haklısınız. Sizin o saçma dünyanıza kabul edilmek için yapmam gereken sirk numaralarına boyun eğecek kadar uysal değilim.

Estel – Bu makul görünüyor. Ne kadar?

Sacha – Bir milyon.

Estel – Goncourt ödülünün kazananı on avroluk bir çek alıyor.

Sacha – Ama yan ürünleri unutmamalıyız... Yüz binlerce satılan kopyalar. Televizyon programları. Tüm masraflar ödenerek yapılan konferanslar...

Estel – Bu Goncourt ödülü o kadar iyi satmadı.

Sacha – Ses tonunuzda bir eleştiri seziyorum... Yani, yazdığım roman, kocanızın imzasını hak edecek kadar değersizdi, öyle mi?

Estel – Anlayacağınız gibi, parayı toplamak biraz zaman alacak.

Sacha – Acelem yok. Size 24 saat veriyorum.

Estel – Ve bir garantimiz olmalı. Bu işin tamamen kapanacağından emin olmak için.

Sacha – Ne garantisi?

Estel – El yazınızla yazılmış bir mektup. Bu roman üzerindeki tüm haklardan bu meblağ karşılığında feragat ettiğinizi beyan edeceksiniz. Ayrıca herhangi bir dava açmaktan vazgeçeceğinize dair taahhüt vereceksiniz.

Sacha – Kabul.

Estel – Size bir taslak hazırladım, sadece kopyalamanız yeterli.

Sacha – Demek sıra bana geldi, kopyalamam gerekiyor...

Estel – Afedersiniz?

Sacha – Yıllar önce, kocanız yazmadığı bir kitabı baştan sona kopyalamıştı.

Estel – Bir milyon, hepsi bu. Sonrasında hayatımızdan tamamen çıkacaksınız.

Sacha – Bana güvenin. Kaybolmak benim uzmanlık alanımdır. Ama bir milyonla bu çok daha kolay olacak. Verin şu kağıdı.

Estel – İşte burada.

Sacha – Pekala. Ödevimi odamda yapacağım... Bitirdiğimde geri dönerim. Sonra televizyon izleyebilir miyim?

Sacha çıkar.

Sahne 9

Alexandre gelir.

Alex – Az önce ajanımla konuştum. Romanımı tiyatroya uyarlamamı teklif ediyorlar...

Estel – Hep hayalini kurduğun şey bu değil miydi?

Alex – Gerçekten "benim romanım" mı dedim?

Estel – Belki senin romanın değil, ama bizim Goncourt'umuz.

Alex – Haklısın. Bu başarı bizim.

Estel – Evet.

Alex – Hatta birkaç bölümü yeniden yazdım. Başlangıçta o kadar da iyi değildi...

Estel – Ve dilbilgisi hatalarıyla doluydu.

Alex – Onunla konuştun mu?

Estel – Evet.

Alex – Ne istiyor?

Estel – Bir milyon. Tüm hesaplar kapatılmak üzere.

Alex – Pahalı... Bu parayı bulabilir miyiz?

Estel – Evet. Hayat sigortamızda var. Hayat sigortasından vazgeçeriz. Zaten çocuğumuz yok.

Alex – O zaman tiyatro uyarlaması için "evet" mi diyorum?

Estel – Biraz bekletsen iyi olur. Hâlâ bir detayı kontrol etmek istiyorum...

Alex – Tamam. Onları geri arayacağım.

Alex çıkar. Estel de çıkar, ardından el yazmasıyla geri döner.

Sahne kararır.

Sahne 10

Sacha, Goncourt ödülünü almış romanı karıştırmaktadır. Estel gelir.

Sacha – Bir romanın, basıldıktan sonra, el yazması haline kıyasla ne kadar daha zeki görüldüğüne inanamazsınız.

Estel – Hele ki kitabın kapağında bir edebiyat ödülünün kırmızı etiketi varsa...

Sacha – Başlığı değiştirmeniz iyi olmuş, benimki pek iyi değildi.

Estel – Neydi ki?

Sacha – *Bir Amneziğin Hatıraları*. Beni tuzağa düşürmeye mi çalışıyorsunuz?

Estel – İstediğim mektubu getirdiniz mi?

Sacha – İşte burada.

Sacha, mektubu ona uzatır.

Estel – Peki...

Estel mektubu inceler.

Sacha – Bir sorun mu var?

Estel – Daha çok bir rahatlama... Bir şüphem vardı, ama artık eminim. Bu el yazısı... Sizin el yazınız... Bu, el yazmasındaki yazı değil.

Sacha – Hani kaybolmuştu?

Estel – Onu güvende bir yere koyan bendim.

Sacha – Peki, grafoloji uzmanı, bu analizden ne sonuç çıkarıyorsunuz?

Estel – Siz de bir sahtekârsınız. Bu romanı siz yazmadınız.

Sacha – Öyle diyorsanız...

Estel – Zaten şüpheleniyordum. Gerçek yazar, yalnızca maddi bir tazminatla yetinmezdi.

Sacha – Haklısınız, düşündüğünüz kişi değilim.

Estel – Peki, kimsiniz?

Sacha – Benim kim olduğumun önemi yok... Bu kitabın yazarını hapiste tanıdım.

Estel – Hâlâ orada mı?

Sacha – Bilmiyorum. Hastaydı. Belki öldü. Belki de ölmedi. Bana hayatını anlattı. Romanını. El yazmasını nasıl kaybettiğini.

Estel – Onun gönderdiği biri misiniz?

Sacha – Hayır. Kendi hesabıma çalışıyorum.

Estel – Yani ne olduğunu bilmiyorsunuz...

Sacha – Başka bir yere nakledildi, izini kaybettim. Yıllar sonra, tesadüfen, hapishane kütüphanesinde Goncourt ödülünü almış bu kitaba rastladım. Okudum. Bu hikayeyi hatırladım ve her şeyi anladım.

Estel – Neden bu kadar beklediniz?

Sacha – Geçen hafta tahliye edildim. Doğrudan buraya geldim.

Estel – Yani gerçek yazar hiçbir şeyden habersiz.

Sacha – Bu sizin için bir şeyi değiştirmez. Sessizliğim karşılığında paramı istiyorum.

Estel – Değişen şu ki, siz sadece bir şantajcısınız. Bizim eserimizi çaldığımız bir sanatçı değil. Hatta yazar bile değilsiniz. Ve şu on satırlık mektubunuz imla hatalarıyla dolu.

Sacha – Kocanız da gerçek bir yazar değil. Hepimiz üçkağıtçyız. Sadece ganimetten payımı istiyorum.

Estel – Evet, ama artık elinizde bir kanıt yok...

Sacha – Yanılıyorsunuz. Artık orijinal el yazması bende. Ve bu yazı kocanıza ait değil.

Estel – El yazması mı?

Sacha – Beni gerçekten aptal mı sanıyorsunuz? O mektupla beni kandırmaya çalıştığınızı gördüm. Kocanızdan daha zekisiniz ama benden çok daha az zekisiniz.

Estel – Bu el yazmasına nasıl ulaştınız?

Sacha – Bu mektubu yazarken, yazınızı el yazmasındakiyle hemen karşılaştıracığınızı biliyordum. Bu, el yazmasını sakladığınız yeri öğrenmem için bir yoldu. Hareketlerinizi izledim ve buldum.

Estel – Yine blöf yapıyorsunuz.

Sacha – Gidip bodrumda hâlâ orada olup olmadığını kontrol edin.

Estel – Size inanmıyorum.

Sacha – Size söylemiştim, hapisten çıktım. İnsanların evlerinde en değerli eşyalarını nereye sakladıklarını bulmayı bilirim...

Estel – Kahrolası kadın!

Sacha bir kâğıt uzatır.

Sacha – Size bir IBAN hazırladım. Bu parayı haftanın sonuna kadar hesabımda görmek istiyorum.

Estel – Merak etmeyin. Alacaksınız...

Estel çıkar.

Sahne 11

Alexandre gelir.

Alex – Hâlâ buradasınız mı?

Sacha – Kim bilir, yakında zengin olacağım. Ben de sizin gibi lüks mahallelerde oturabilirim. Hemen karşınızdaki güzel bir evin satılık olduğunu gördüm.

Alex – Fazla ileri gitmeyin.

Sacha – Tabii, daha basit bir çözüm de var... Bir bakıma çok daha kolay ve sizin için çok daha ucuz.

Alex – Neymiş o?

Sacha ona doğru yaklaşır, baştan çıkarıcı bir şekilde.

Sacha – Benimle evlenin! Mal ortaklığı rejimiyle evleniriz, böylece ben sizin yasal mirasçınız olurum.

Alex – Karımı unutuyorsunuz. Bu konuda hem onun hem de benim fikrim ne olur emin değilim...

Sacha Alexandre'ı dudaklarından öper. Alexandre şaşkına döner ama onu itmez.

Sacha – Kendinizi bırakın... *(Daha da ileri gider)* Göreceksiniz, sizi şaşırtacağım...

Alex – Zaten şaşırttınız... Ama hiç benim tarzım değilsiniz.

Sacha – Yine de romanımı imzaladınız. Tarzımı beğenmeyen biri için...

Alex – Bahsettiğim şey sizin tarzınız değil... Oldukça belirsiz bir tür.

Sacha – Kim bilir... Hoşunuza gidebilir.

Estel gelir ve onları samimi bir şekilde yakalar. Sacha kahkaha atar.

Sacha – Merak etmeyin, onu size bırakıyorum... Şimdilik. Bahçede biraz dolaşacağım, burası çok havasız kokuyor. Ama yarın paramı istiyorum.

Sacha çıkar.

Alex – Üzgünüm, ne yaptığımı bilmiyorum.

Estel – Sürpriz bir şekilde seni öptüğünü söylemeni bekliyordum. Demek ki bundan rahatsız olmadın mı?

Alex – Saçmalama, ne demek istiyorsun?

Estel – Doğru, benden daha genç. Ayrıca yenilik olmanın avantajına sahip.

Alex – Emin değilim, ama belki de gerçekten bir kadın bile değildir... Korkmana gerek yok, rahat ol.

Estel – Belki. Ama sana şunu söyleyeyim: Seni kaybetmemek için öldürmeye bile hazır olurum.

Sahne kararır.

Sahne 12

Estel masanın başında oturuyor. Sacha gelir.

Sacha – Param hazır mı?

Estel – İşte burada.

Estel ona bir çek uzatır. Sacha çeki alır ve inceler.

Sacha – On euro mu... Bu bir şaka mı?

Estel – Goncourt Ödülü kazananının aldığı çekin tutarı bu.

Sacha – Benimle oyun oynamayın. Size hapisten çıktığımı hatırlatırım...

Estel – Kocamı baştan çıkarmaya çalışmamalıydınız.

Sacha – Ne yapacaksınız? Beni öldürecek misiniz? Bilirsiniz, bir tutku cinayetinin cezası, basit bir plagiattan çok daha ağırdır. Bundan anlarım.

Estel ona bir belge uzatır.

Estel – İşte paranızın yarısı. Yarım milyon euro. Bu, belirttiğiniz hesaba yapılan bir havale bildirimidir. El yazmasını bana geri verdiğinizde diğer yarısını alacaksınız.

Sacha – Alacaksınız. Ama önce paranın hesabıma geçtiğinden emin olacağım.

Sacha, Estel'nin uzattığı belgeyi alır.

Estel – Peki beni bir daha şantajla tehdit etmeyeceğinizi nasıl garanti edebilirim?

Sacha – Bana yazılı bir taahhüt imzalattınız.

Estel – Bilirsiniz, bu tür belgeler...

Sacha – Doğru, hiçbir şey beni parayı bitirdiğimde tekrar geri dönmekten alıkoyamaz. Bir milyonu harcamak ne kadar sürer? Bunu pek bilmem, anlayacağız.

Estel – Hayatımın geri kalanını kafamda Demokles'in kılıcıyla yaşamak istemem.

Sacha – Yaşarsınız, göreceksiniz. Cesaretiniz var. Kocanızdan daha fazla. Sonuçta evin reisinin siz olduğunu söyleyebiliriz, değil mi? Her ne kadar madalyaları o taşıyor olsa da...

Estel – Bana gayet uygun.

Sacha – Aslında bu kitabı sizin imzalamanız gerekirdi. Ama o, Paris salonlarında ve televizyonda boy göstermeye devam edecek.

Estel – İpleri elinde tutmayı tercih ederim. Spot ışıkları altında olmayı sevmem.

Sacha – Yazık... Spot ışıkları size çok yakışıyor...

Estel – Kadınları gerçekten seviyor musunuz?

Sacha – Hapiste, bilirsiniz, çok fazla seçeneğiniz olmaz. Ama bazen bundan hoşlanmaya başlarsınız...

Sacha, Estel'ye yaklaşır. Estel biraz çekinir ama onu geri itmez.

Estel – Bir de saunamız var. İlginizi çeker mi?

Sacha – Neden olmasın.

Estel – Bahçenin sonunda, müştemilatta. Size havluları getiririm.

Sacha – Teşekkürler... Bana katılmak isterseniz...

Estel – On beş dakika içinde orada olurum.

Sacha – Sizi bekliyorum. Bu hoş sohbetimizi sürdürebiliriz.

Estel – Şüphem yok, çok sıcak bir sohbet olacak...

Estel çıkar.

Sahne kararır.

Sahne 13

Estel sahneye girer, cep telefonuyla konuşmaktadır.

Estel – Evet, tam olarak öyle... Bu havaleyi iptal etmenizi rica ediyorum. Çok güzel, size bir onay e-postası göndereceğim. Teşekkür ederim. İyi günler...

Estel telefonunu kapatır ve bir fincan kahvesini yudumlar. Alexandre endişeli bir halde gelir.

Estel – Bir şey mi oldu? Endişeli görünüyorsun. Bir sorun mu var?

Alex – Az önce bahçeden geliyorum. Her sabah yaptığım gibi kardiyo antrenmanımdan sonra saunaya girmek istedim...

Estel – Eee?

Alex – İnanmayacaksın ama o korkunç kadın zaten oradaydı.

Estel – Öyle mi?

Alex – Saunada, tamamen çıplak bir halde.

Estel – Yok artık!

Alex – Ve daha da önemlisi, tamamen ölmüş bir haldeydi.

Estel – Gerçekten mi?

Alex – Pek şaşırılmış görülmüyorsun...

Estel – Bilmiyorum... Kalp krizi geçirmiş olmalı. Bazen böyle şeyler olabiliyor. Kalbi zayıf olanlar için sauna pek önerilmez.

Alex – Evet, olabilir... Özellikle de geceyi orada geçirmiş gibi görünüyordu.

Estel – Ne garip bir fikir.

Alex – Yüzü kıpkırmızıydı ve terden bir su birikintisinin içinde yatıyordu.

Estel – Ne korkunç! Oysa sauna kapısında yarım saati aşmamak gerektiği yazıyor.

Alex – Evet... Orada bu kadar uzun süre kalmasına neyin sebep olduğunu anlayamıyorum...

Estel – Kim bilir...

Alex – Dışarıdan bir metal çubukla kapı kilitlenmişti.

Estel – Yok artık!

Alex – Estel, ne yaptın sen?

Estel – Senin çoktan yapman gerekeni yaptım. Ama yapmadın, çünkü cesaretin yok.

Alex – Ama neden?

Estel – Onunla asla baş edemezdik! Bizi hayatımız boyunca şantajla tehdit ederdi. Üstelik asıl yazarın o olmadığını yeni öğrendim...

Alex – O değil miymiş? Peki o zaman kim?

Estel – Başka bir kadınmış. Hapiste tanışmışlar.

Alex – Bu kadının bir yazar kalitesine sahip olmadığını hep anlamıştım. Peki o yazar değilse, neden öldürdün?

Estel – Seni kaybetmekten korktum. Onunla gideceğinden endişelendim.

Alex – Ama ne saçmalıyorsun? Beni onunla mı hayal ediyorsun?

Estel – Şaka yapıyorum. Ama o yazar olmasa bile, her şeyi biliyordu. Bizi yine de şantajla tehdit ederdi.

Alex – Bu bir kâbus... Polisi arayıp teslim olacağım.

Estel – Bunlar sadece kelimeler, her zamanki gibi. Ne yapman gerektiğini sana söylememi beklerken poz kesiyorsun.

Alex – Peki, ne yapıyoruz?

Estel – Bunu bir kaza gibi gösterebiliriz, ama riskli...

Alex – Bu kadınla bağlantımız sorulursa? Saunamızda ne işi olduğu?

Estel – En iyisi cesedi ortadan kaldırmak.

Alex – Tamam... Daha iyi olduğunu düşünüyorsan... Peki sonra?

Estel – Sonra mı? Hiçbir şey. Normal hayatımıza devam edeceğiz.

Alex – Normal bir hayat mı?

Estel – Daha fazla konuşma. Kahvemi bitiriyorum, sonra işe koyuluyoruz. Çok işimiz var...

Alex – Yine de... Korkunç bir ölüm olmalı.

Estel – Hak etti.

Alex – Ve öncesinde, onunla saunada çıplak mıydın?

Estel – Güvenini kazanmam gerekiyordu...

Alex – O zaman artık biliyorsun, kadın mı erkek mi olduğunu.

Estel – Evet.

Alex – Peki, neymiş?

Estel – Şimdi bunun ne önemi var? Cesetler uniseksdir.

Alex – Bir kadın öldüğünde hâlâ kadınlığını korur mu?

Estel – İlginç bir düşünce. Senin mi?

Alex – Hâlâ değil, maalesef... Brigitte Fontaine'den bir şarkı sözü.

Estel – Yakında cevabını alırsın... Hadi gidelim.

Sahne kararır.

Sahne 14

Estel ve Alexandre sahneye girerler, Sacha'nın cansız bedenini taşımaktadırlar. Alexandre ayaklarından, Estel omuzlarından tutmaktadır. Onu sertçe kanepeye bırakırlar.

Alex – Bu kadar ağır olacağını düşünmemiştim... O kadar ter kaybetmesine rağmen...

Estel – "Ölü eşek gibi ağır" diye bir söz var, biliyorsun.

Alex – Ee, sonra?

Estel – Bu, ölülerin her zaman yaşayanlardan daha ağır olduğunu kanıtlıyor.

Alex – Yeter ki vicdanımıza ağır gelmesin... Arabayı hazırladın mı?

Estel – Aşağıda bekliyor.

Alex – Bu cesedi nasıl ortadan kaldıracacağız?

Estel – Onu Bretagne'daki yazlık evimize götüreceğiz. Parçalara ayırırız, kalıntıları odun sobasında yakarız ve külleri falezin tepesinden dağıtırız.

Alex – Beni korkutuyorsun, Estel. Sanki bunu hayatın boyunca yapmışsın gibi konuşuyorsun...

Estel – Söylediklerimi yap, her şey yolunda gidecek.

Alex – Sana her zaman koşulsuz güvendim, ama bu sefer içimde kötü bir his var.

Estel – Daha iyi bir fikrin mi var?

Alex – Hayır...

Estel – O zaman vakit kaybetmeyelim.

Alex – Tamam... Hem bir gece saunada kaldıktan sonra yakması daha kolay olacak.

Estel – Gerçekten şimdi espri yapmanın sırası mı?

Alex – Haklısın. Sanırım şu anda başka bir acil meselemiz var...

Estel – Onu halıya saralım.

Alex – Ne için?

Estel – Bilmem. Filmlerde hep böyle yapıyorlar.

Alex – Tamam...

İkisi cesedi halıya sarmaya hazırlanırlar.

Estel – Halı çok küçük gibi görünüyor.

Alex – Onu böyle taşıyacağız.

Estel – Bu sefer ayaklarından ben tutayım, bana daha hafif gelir.

Alex – Tamam...

Cesedi tekrar kaldırır ve birlikte çıkarlar.

Sahne kararır.

Sahne 15

Alexandre ve Frédérique neşeli bir ifadeyle gelirler.

Alex – Bretagne’de geçirdiğimiz o kısa tatil iyi geldi, değil mi? Çok daha iyi bir hâlde görünüyoruz.

Estel – Evet... Okyanus kenarında yürümek. Temiz havayı solumak.

Alex – Gerçek şeylerin tadını yeniden almak.

Estel – Oraya her gittiğimde, köklerime dönmüş gibi hissediyorum.

Alex – Bretagne’de mi? Oysa soy ağacında ne kadar geriye gidersen git, aileni hep Paris’in on altıncı bölgesinde buluyorsun.

Estel – Kökler, insanın kendini evinde hissettiği ve bir yazlık alacak parası olduğu yerdir.

Alex – Garip, bu zorluk bizi birbirimize daha da yaklaştırmış gibi hissediyorum.

Estel – Ben de öyle.

Alex – Garip, bu zorluk bizi birbirimize daha da yakınlaştırmış gibi hissediyorum.

Estel – Ben de öyle.

Alex – Ve artık saklayacak bir şeyimiz kalmadığına göre, kendimi daha rahat hissediyorum, ya sen?

Estel – Saklayacak bir şeyimiz kalmadı mı? Aramızda mı diyorsun?

Alex – Tabii ki... Salı günü yine ailenle yemeğe gidiyoruz, değil mi?

Estel – Evet, her zamanki gibi.

Alex – Çok güzel. Onları görmek hoşuma gidecek.

Estel – Evet. Uzun zaman oldu onları görmeyeli.

Alex – İki hafta aslında.

Estel – Evet, tam da dediğim gibi.

Alex (*bir gazete alır*) – Ee, dünyada neler oluyor?

Alexandre gazeteyi açar ve karıştırmaya başlar.

Estel – Edebiyat sezonu açılmış.

Alex – Ne yazık ki bir ödül kazanma şansımız yok. Yayınlanacak bir şeyimiz yok...

Estel – Şimdilik...

Estel bir el yazması çıkarır ve okumaya başlar. Bir süre her ikisi de kendi köşelerinde okurlar. Ardından Alexandre, Estel'nin elindeki el yazmasını fark eder.

Alex – Yine şu lanet el yazması mı?

Estel – Bu başka bir şey.

Alex – Başka bir şey mi?

Estel – Misafir odasında, parke tahtasının altına saklanmış halde buldum...

Alex – Demek oraya o saklamış... Bu tam bir mucize... Trenlerde İncil'ini bulmuştum, şimdi de öldükten sonra bize Yeni Ahit'ini bırakmış...

Estel – İki el yazması da aynı el yazısıyla yazılmış.

Alex – Yani sonunda bu romanın yazarı gerçekten o mu?

Estel – Olabilir...

Alex – Bu kadın gerçekten şeytaniydi.

Estel – Evet... Ondan kurtulmakla iyi ettik.

Alex – Bu hikayeyi birine anlatsak, bize inanmazlar.

Estel – Bu yüzden kimseye anlatmayacağız.

Alex – Belki okuyucularımıza anlatırız. Gerçekten, bir roman konusu olmaz mıydı?

Estel – Zaten yazılmış.

Alex – Nasıl yani?

Estel – Bu ikinci romanın konusu bu.

Alex – Şanssızlığımıza bak... Tüm iyi fikirler başka yazarlar tarafından kullanılmak zorunda mı? Geriye sadece intihal mi kalıyor? (*Bir an durur*) Ve bu el yazması iyi mi?

Estel – İlkinden bile daha iyi...

Alex – Ajansım hâlâ başka bir şey yayımlamam için baskı yapıyor.

Estel – O zaman neden bunu imzalamıyorsun? Sana yakışır, gerçekten.

Alex – Sonuçta o kadın öldü. Bunu onun hak sahipleri sayarız...

Estel – Doğru kelimeleri bulmakta her zaman ustasın, sevgilim. Sanırım bu, seni başarılı bir yazar yapan şey. Evet, buna hakkımız var. Bu böyle. Her hakkı olanlardanız. Ve bu kolay kolay değişmeyecek.

Alex – Merak ediyorum, nasıl olmuş da bu kadın hapiste bitirmiş?

Estel – Düşünsene, bize geldiğinde elinde hiçbir kanıt yoktu. El yazması bendeydi. Eğer her şeyi itiraf etmeseydin...

Alex – Haklısın. Tuzağa düştüm. Yapmamalıydım. Ama beni hazırlıksız yakaladı. Sana söz veriyorum, bir dahaki sefere...

Estel – Bir dahaki sefere mi?

Alex – Şimdi, herhangi bir anda kapının çalınmasını ve binlerce okuyucumdan birinin gelip bu kitabı bir trende bulduğumu iddia etmesini bekliyorum.

Estel – Hem de kitap önsözünde belirtildiği gibi.

Alex – Hepsini öldüremeyiz ya.

Estel – Yoksa kitaplarını satın alacak kimse kalmaz.

Alex – Peki ya yeni romanımın adı ne olacak?

Estel – İntihal.

Alex – Yayıncıma teslim etmeden önce belki de değiştirmem gerekir.

Estel – Sevgili Maxence... Bu arada, Megève’de Noel için onlara onay verdiğini söyledin, değil mi?

Alex – Evet, evet... Her şey hazır. İmza günü de organize edildi.

Estel – Harika. Dağ havası biraz değişiklik yapar bize. Çünkü itiraf edeyim, Bretagne biraz fazla...

Telefon çalar.)

Alex – Sence yine bir şantajcı mı?

Estel – Yakında öğreniriz...

Alex – Bu arada, bir kadına ne diyoruz? Şantajcı mı, yoksa şantajcı hanımefendi mi?

Estel – Aç şu telefonu!

Alex telefonu açar.

Alex – Alo? Evet... Evet, evet, benim... Anladım... Tamam... Tabii, elbette çok onur

duydum... Aradığınız için teşekkür ederim... *(Telefonu kapatır)* Bakanlıktan biri aradı. Bana Légion d'Honneur verecekler... tüm eserlerim için.

Estel – Öyle mi?

Alex – Hiç şaşırılmış gibi görünmüyorsun.

Estel – Babamı teşekkür edebilirsin. Başbakana bir şeyler söylemiş.

Alex – Yine bir konuşma yazmam gerekecek.

Estel – Şöhretin bedeli bu.

Alex – En azından... Kitap yazmamı istemedikleri sürece...

Müzik düşük sesle çalıyor, çok yavaşça yükseliyor. Sacha geri gelir, masaya oturur ve el yazması üzerinde düzeltmeler yapmaya başlar.

Estel – Eh, hayat bir yalandan ibaret.

Alex – Beni seviyor musun?

Estel – Ne söylememi istersin?

Alex – Evet?

Estel – O zaman seni seviyorum. Ya sen?

Alex – Evet... *(Kısa bir duraklama)* Kendimi seviyorum.

Birbirlerine gülümseyerek bakarlar.

Kararır.

Son.

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir: <https://comediatheque.net/>

**Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3
yıla kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.**

© La Comédiathèque Aralık 2024
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>